

Biliyorum ki Kalemim Beni Ebediyen Terk Etti

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ağustos 2023

Yitik bir mısra belki de yatık bir tekne
Ölümün öfkesi saklı içimde
Dimağımdan taşan yaşlar yalnızlığın bakiyesi
Özlemsiz bir özne olma ihtimali
Sarkacın kırık yüreği burkulan her sesi
Ve her sözcüğü mademki
Bana bahşedendi Tanrı...

Anlatamadıklarımın isyanı var içimde: hayal çeşmesinde ısladığım yılların, zamanların özlemi ile dolu doluyken yüreğim.
Martaval okuduğum yılların laneti çöreklenmişken üstüme üzerine prefabrik evler inşa edilen arazilerde kaybolmuşçasına tüm varlığım.
Bir elimde kalem bir elimde pergel acımasızca deldiğim A4 kâğıdın gözyaşına yağdırdığım umut gibi doyumsuz sevgimin firarında esen rüzgâr gibi darmadağın saçlarım ve uçuşan sözcüklerim, ah nerede? Nerede çocukluğum nerede ilk gençliğim?
Duvağına yağın siyah kar mı yoksa çocuk yaşta gelin olan çocukların haykırışına eşlik eden doğaüstü bir güç müdür de yağın siyah karla avunuyor insanlık?
Azat edilesi kölesiyim sözcüklerin ve pişekar edebiyatın iteklediği bir sapakta içre dönük de değil artık içsel yolculuğum:
Dış ses hep baskın ve davetkâr.
Dış ses buyruk veren ve de isyankâr.
Olması gereken ne varsa sıraya koyduğum ama olduramadığım ve her yeni gün umutla uyanıp ayağıma atılacak çelmenin de rüzgârında savurduğum nidalarımın da artık nutkunun tutulduğu ne bir riya ne de bir rüya.
Geçkin şehir.
Geçimsiz şehir sakinleri...
Nerede ise her gün aralıksız üç saat yürüyüş yaptığım yollara gidesim yok:
Yazasım yok ve sevesim yok kendimi.
Edebi kaygılarımı en üst mahkemeye taşımışken artık ne metafor sağanağı var ruhuma yağın ne de imge arayışındayım çünkü basmakalıp bir hayatım var azıcık rotasından çıkmış ve neyi beklediğimi bilmez halde bildiğim her şeyi de unutmakla görevlendirilmişken ne yeni bilgiler öğrenesim var ne bir kitap arzusu saklı içimde ve kalemin kırık ucunda eğik bedeninde biliyorum da artık sözcüklerimin ve ilham perimin dokunulmazlığının kaldırıldığını çünkü yine emir büyük yerden.
Ulaşılabilir hedeflerim silik.
Uzlaşmaksa kendimle artık imkânsız.

Uyku saatlerimle yer değiştiren gün ve gece emsalsiz bir tedirginlikle dokunmakta hayatıma ve okunma kaygılarımı da gözümde büyütüp kendimle restleştiğim edebiyatın cıngılında tek ses dahi duymuyorum aslında duymak istemiyorum ve kaldığım yerden başlayamadığım iin uyumsuz ve uykusuz yaşadığım yılların da özlemi içerisindeyim.

Pencerem kapalı: evet, gün ışığı içeri girse de giren bir daha çıkmak istemiyor.

Perdelenmiş gözleri açmakla ilintili bir hayat da gtmyorum artık ne de olsa herkes ipini koparmışken bir için de ucundan tutmuyorlar iki elim de dolu ve ruhum acılarla yıkanırken gözlerim dolu dolu da değil sanırım ağlamakla kuruttuğım göz pınarlarımda kuraklık tehlikesi baş göstermiş ve baş veren ne sevincim saklı ne de umudum.

Rzgr delişmen esintisini sürdürmekte ama ayaklarımı yerden kesmiyor.

Düştüğüm ve de kalktığım kadar yerden ne var ne yoksa elimden dşryorum artık aklınıza ne gelirse en başta silik kalemim en başta silindir ruhum en başta duymaktan haz etmediğim siren sesleri ve hastane yollarını arşınladığım nerede ise her gün bir yılıma mahal veren hüznün de vardiyası ile hem şükrediyorum hem de içimdeki korkuyu üzerimden atamıyorum.

Glgem yok.

lkm yok.

Tek lkem varsa adı hüzün ve belirsizlik.

Doyasıya yaşamadığım hayattan da uzak belki de tuzak içimde saklı.

Kuşların tş kesilmişken ilham perimin ana damarı kurutmuşken ölümsüzlüğe nazire yaptığım onca yazım ve şiirim de kimsenin umurunda değilken biliyorum da umarsızlığı sayesinde insanların geldiğim isyan noktasından dönüp de sadece şükür ile sabır ile Rabbime sığınmanın dışında da elimden gelen en ufak bir şey yok:

Gözlerimin silecekleri kırık.

Yüreğim damgalı.

Szcklerim unutkan ve umarsız.

Kalem iken tek dayanağım şimdi en baş düşmanım mademki yazamama kaygısı ile hemhal kalemse kırık yüreği ile solurken biliyorum da insanlar için bir anlam ifade etmediğimi.

Son zamanlarda askıntı olan ölüm duygusu ile eşleşen yazı ve şiirlerim hem nemli hem kaygan hem de benden çok uzak.

Beni bana yakın kılanen edebiyat srtştğm kadar kendimle sürmenaj geçiren ruhuma da taziyelerimi çoktan sundum.

Bir kalemde birilerinin sizi silmesi mademki bu kadar kolay sevgiye verilen değer ve sevme güdüm de ivme kaybetmişken biliyorum ki: kalemim beni ebediyen terk etti.

Bilip bilmemekten öte ben kendimi ve umudumu ilelebet en uzak köşeye savurmuşken ve de tek s/ avunduğum iken edebiyatın gücü ve kalitesi adına verdiğim uğraşının da bir noktadan sonra önem arz etmemesi ve işte kıyılan iim kadar kıyama durduğum mrn de vadesi sonlandı sonlanacakken çünkü ben artık yaşama ve yaşatma sevincimi çoktan terk ettim...